

ge ikke at deltage, men at vi stadig væk skal betale, og vi skal stadig væk være solidariske med aktionen og dermed politisk underbygge aktionen?

Finder Venstre ikke, at det reelt er på kant med det danske forbehold?

Kent Kirk (KF):

Jeg havde et håb om, at vi kunne få en debat, hvor vi ikke skulle trave rundt i det samme igen, som vi har gjort tusindvis af gange før, nemlig de danske forbehold, og så begynde at koncentrere os om, hvad det er, der foregår på regeringskonferencen. Jeg håber stadig væk, det vil kunne lade sig gøre for os.

Men jeg vil gerne takke udenrigsministeren for denne redegørelse og konstatere, at det jo ikke er den mest opmuntrende læsning, altså forstået på den måde, at man sidder ikke og mører sig, når man læser den. Det er et meget interessant stof, men også et meget kedeligt stof.

Når jeg har læst det her igennem, sidder jeg med den fornemmelse, at jeg er så bange for, at Danmark vælger den forkerte strategi på regeringskonferencen, for jeg går ud fra, at vi alle sammen har den interesse, at Danmark skal have maksimal indflydelse. Det må være udgangspunktet, uanset hvor vi står i Folketingssalen, og dér er jeg altså bange for, at vi langsomt er ved at køre os op i en krog, hvor vi af mere eller mindre indvortes grunde tager initiativer og ikke rigtigt forholder os til de emner, som er emnerne på regeringskonferencen, således som regeringen også selv skriver på den første side i sin redegørelse, nemlig forsvarspolitikken, udenrigs- og sikkerhedspolitikken, og hvordan institutionernes rapport har været om Maastricht-Traktatens funktioner.

Jeg er bange for, at man i Socialdemokratiet har så stort et behov for at tage nogle emner op om beskæftigelse, åbenhed, miljø, svig, forbrugspolitik, at man bruger al kraften dér, og at vores Udenrigsministerium ikke får tilstrækkelig stor opbakning til at gå ind og reagere og arbejde på de vigtige områder, som alle de andre lande forholder sig til.

Jeg var til en konference i går og i forgårs i Bruxelles, og jeg må nok sige, at de emner, jeg møder fra de andre landes repræsentanter, er nogle helt andre. Det er ikke det, som vi fra dansk side har fokuseret på.

Men må jeg så sige om redegørelsen, at når man læser den igennem, er det eneste, der stort set er afklaret nu, det, som hr. Ove Fich også var

inde på, nemlig spørgsmålet om unionsborgerskab, og vi havde jo heller ikke forventet, at det ville komme til at volde store problemer på regeringskonferencen; men det er da godt, at det er afklaret.

Hvis vi så kigger på de grundlæggende rettigheder for borgerne, er der en masse uafklarede spørgsmål her, og jeg mener, at det er et område, som vi virkelig bør interessere os for, specielt når vi har det mål, at EU skal udvides med de øst- og centraleuropæiske lande.

Når man tænker på, hvad det har betydet, at Romtraktaten har et afsnit, der sikrer, at man ikke må diskriminere på nationalitet, taler vi om det samme her, når vi taler om de grundlæggende rettigheder, og kan vi få det ind i Traktaten på en sådan måde, at vi er sikre på, at alle medlemslandene er tvunget til at respektere det, er vi nået et meget stort skridt videre i det europæiske samarbejde.

Det er bl.a. spørgsmålet om demokrati og menneskerettigheder, spørgsmålet om, at man ikke må lave lovgivning, heller ikke straffelovgivning, med tilbagevirkende kraft og lignende. Det er noget af det, som vi håber at det vil lykkes at finde en afklaring på i de kommende måneder.

Hvis vi så kigger på det retlige og de indre anliggender, må vi nok sige, at her står vi meget isoleret i forhold til de andre lande, og derfor kunne man da godt efterlyse en lidt større dristighed fra regeringens side. Vi har fra konservativ side sagt mange gange, at vi ser, at der selvfølgelig er nogle problemer ved, at det her område ligger ovre i det mellemstatslige samarbejde, ovre i søjle 3, for når man først har vedtaget noget dér, er det svært at få den parlamentariske kontrol ind, og det er svært at sikre, at der tages de nødvendige initiativer inden for den ramme, som tingene er vedtaget i.

Derfor har vi også foreslået regeringen, at man simpelt hen fastholder det i søjle 3, indtil tingene er vedtaget og ratificeret i de nationale parlamenter, og så vil det være naturligt, at man fører det over i søjle 1, således at Europa-Parlamentet, Europa-Kommissionen og Domstolen kan komme til at spille sin rolle dér.

Hvis vi kigger på regeringens forslag om beskæftigelse, er jeg altså nødt til at sige, at her har vi i Det Konservative Folkeparti vore problemer, specielt fordi vi synes, regeringen går for langt i retning af at give Kommissionen en rolle i forhold til en fælles beskæftigelsespolitik.